

Τῷ Ἐλλογιμωτάτῳ κυρίῳ Ἀθανασίῳ Στεφανοπούλῳ, Προέδρῳ τῆς ἐν Πάτραις «Στέγης Γραμμάτων Κωστής Παλαμᾶς», τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καί εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.

Πληροφορηθέντες μετὰ χαρᾶς περὶ τῶν ὀργανουμένων ὑπὸ τῆς «Στέγης Γραμμάτων Κωστής Παλαμᾶς» ἐπετειακῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 160 ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Κωστή Παλαμᾶ ἐν Πάτραις, τῇ πόλει τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἐν τῇ γενετείρᾳ τοῦ ποιητοῦ καὶ δὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅπου οὗτος ἐγεννήθη, εὐχαρίστως ἀπευθύνομεν τὸν παρόντα Πατριαρχικὸν Χαιρετισμὸν, διὰ νὰ ἀναγνωσθῇ κατὰ τὴν ἐόρτιον σὺναξιν τῆς 13^{ης} Ἰανουαρίου, γενεθλίου ἡμέρας τοῦ Κωστή Παλαμᾶ.

Ἡ ποίησις ἀποτελεῖ πολυτιμότερον καὶ εὐεργετικὸν δῶρημα τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι ὁ μόνος χῶρος, «ὅπου ἡ δύναμη τοῦ ἀριθμοῦ δὲν ἔχει πέραση». Οἱ ποιηταὶ ὑπενθυμίζουν ὅτι εἶναι ἀδιανόητον «νά βλέπουμε τὴν ἀνθισμένη ὀλόλευκη ἀμυγδαλιά τοῦ Γενάρη μὲ τὰ μάτια τοῦ ξυλοκόπου», ὅτι ὑπάρχουν διαστάσεις τῆς ζωῆς, ἀπροσπέλαστοι εἰς ἐπιστημονικὴν προσέγγισιν, ἀλήθειαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀδύνατον νὰ μετατραποῦν εἰς μετρήσιμον μέγεθος, ὅτι ἡ Ἀλήθεια δὲν εἶναι κτήσεις ἀλλὰ σχέσις.

Ὁ τεχνοκρατούμενος σύγχρονος κόσμος, ἡ ἐποχὴ τῶν μηχανῶν καὶ τῆς μηχανιστικῆς νοοτροπίας, τῆς κυριαρχίας τῶν οικονομικῶν καὶ ποσοτικῶν κριτηρίων καὶ τῆς προτεραιότητος τῆς λογικῆς τῆς αποτελεσματικότητος καὶ τῆς χρηστικῆς γνώσεως, τοῦ ἔχειν καὶ τῆς κτητικῆς στάσεως, ἔχουν ἀνάγκη ποιητῶν ὅπως ὁ Κωστής Παλαμᾶς, οἱ ὁποῖοι «γυρεύουν μὲ τὴν καρδιά τους», ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ κάλλος καὶ τὸ ἐξυμνοῦν, ἔχουν ἀνεπτυγμένον αἰσθητήριον διὰ τὸ βάθος τῶν πραγμάτων καὶ διὰ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται «ἐν βυθῷ», «θαυμάζουν», ὅπως οἱ φιλόσοφοι, καὶ «ἐκθαμβοῦνται», ὅπως οἱ θεομέθυστοι μύσται ἀπέναντι εἰς τὴν θείαν μεγαλωσύνην. Ὁ ποιητὴς εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ κυνικοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τίποτε ἀληθινὸν δὲν ἀποκαλύπτεται.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ποιητὴς εἶναι κάθε γνήσιος χριστιανὸς πιστὸς, ὁ ὁποῖος εἶναι φλεγόμενος ἄνθρωπος, μὲ νεανικὴν πνοήν, «ἐνωδύνως ἀγαπητικὸς», εὐαίσθητος καὶ φιλοκαλικὸς, μὲ «μέθην ψυχῆς» καὶ ἄσβεστον τὸν πόθον τῆς αἰωνιότητος. Ἡ πεζότης δὲν εἶναι χριστιανικὴ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀμιλῶμεν περὶ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ «συγκαταβάλλοντος Λόγου», τοῦ «πραέος καὶ ταπεινοῦ τῆ καρδία», τοῦ «ῥαίου κάλλει παρὰ πάντας βροτούς», χωρὶς ὁ λόγος νὰ γίνῃ ποίημα, δοξολογία καὶ ὕμνος. Ἡ αὐθεντικὴ θεολογία, ἡ ὁποία πάντοτε ἀναδεικνύει «τὸ χριστολογικὸν κέντρον καὶ τὸ τέλος ὅλων τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων», εἶναι ποίησις, ὄχι πεζὸς λόγος, ἐκφρασις ὑπαρξιακοῦ συγκλονισμοῦ ἐνώπιον τοῦ μυστηρίου καὶ ὄχι ἄμετοχος πληροφορήσις «περὶ τοῦ Θεοῦ».

Μέ αὐτάς τάς σκέψεις, συγχαίρομεν ὑμῖν διά τήν πρωτοβουλίαν ὀργανώσεως τῆς ἐπετειακῆς ταύτης ἐκδηλώσεως, καί ἐπευλογοῦμεν τό γενικώτερον ἔργον, τό ὁποῖον ἐπιτελεῖ ἡ «Στέγη Γραμμάτων Κωστῆς Παλαμᾶς» ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ καί εὐρύτερον, εὐχόμενοι δέ εὐλογημένον καί σωτήριον τόν νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου καί καταστέφοντες πάντας τοὺς συμμετέχοντας εἰς τάς ἐορτίους ἐκδηλώσεις διά τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν εὐλογίας, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τήν ζείδωρον χάριν καί τόν φωτισμόν τοῦ Παναγίου Πνεύματος τῆς σοφίας καί τῆς συνέσεως.

βιθ' Ἰανουαρίου ια'
Ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς
Ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς Διάουνης Θεῶν εὐχέμεν §.